

pa ne mara nihče postati. To lahko, kajti nihče ne mara prazne kase pa polno kopo dolgov.

Vnanje države. V tem tednu govori in piše se veliko o vojski. Čudno pa je pri tem, da si gredó ljudem precej misli navskriž ter nihče ne ve, kdo in zoper koga da začne vojsko. Največ se zagotavlja, da bode vojska med našo in rusko državop, pa tudi to, da bode med Francijo in Nemčijo. Kaj je resnica? Mogoče je obojno, a za sedaj še ni nobeno verjetno. Znamenaj pa ne manjka na nobeni strani za bližnjo vojsko. Pri nas in še bolj pri Rusih biva neko vojaško gibanje, ki sicer ni v navadi, toda ono še ni tako, da bi bilo očitno pripravljajnje za vojsko. — Bolgarska deputacija je sedaj na potu proti domu; posebno veselje menimo, da ni, kar prinese seboj. Edino v Londonu so bili možéve odlično vzprejeli, drugod pa le kakor ljudi, katerih bi se radi pa bi se ne mogli odkrižati. V Bolgariji veje še vedno zoperruski duh in za kneza Mingrelskega ni upanja, da si ga volijo Bolgari za kneza. Sedaj je na površju nov kandidat — princ Leuchtenberg (Nikolaj Maksimilijanovič roj. 1. 1843). — Turčija ima novega ministra za finance, Agop-paša. Mož ima, kakor se hvali, veliko skušnje v tej stroki, vse eno pa je jako dvomljivo, da spravi turške finance na noge. Vedno oboroževanje jih tišči še globlje v tla in v dolgove. — Močno se ugiba, čemú si kupuje mala Črna gora sedaj toliko Kruppovih topov, in je 34 novih za njo v resnici veliko število. — Rusija kopiči blizo avstrijskih mej več vojaštva, kakor ga je tam navadno, tudi višji poveljnik v Varšavi, general Gurko je govoril o novem letu jako bojevito, nasproti pa je car izrekel, da ima upanje, da se ohrani mir. Komu naj človek veruje? — Bismarck je v nemškem državnem zboru na pol propadel ter mu je dovolil zbor le za 3, ne pa za 7 let let višje število vojakov. To pa je moža vjezilo ter je nasvetoval cesarju, naj bi drž. zbor razpustil. Stari cesar je to tudi takoj storil ali bode pa Bismarck pri volitvah zmagal, še je vprašanje. Nemški cesarjevič je freimaurer in ima pri njih neko višje mesto. Mož še hodi celo v njih seje ali če misli, da vodi on freimaurerje, utegne se še kedaj propričati na lastno škodo, da so le oni njega vodili — za nos. — Blazni bavarski kralj Oton, zaveda se toliko, da vé, kako čast da ima in je, kar se tiče trupla, zdrav. — V Belgiji imajo sopet upor delalcev. Kacih 60.000 delalcev je delo odpovedalo. Vlada se je že poprej za to preskrbela in še torej doslej ni bilo neredov. — Angleški minister za zunanje zadeve, Idleiggh je umrl. Konservativci bi nekaj radi za Irce storili, samo tega ne vedó, kako bi se lotili dela. — Kar je Bismarck govoril, ko je mu je za to hodilo, da vzprejme državni zbor vzvišanje vojaštva, to je Francoze sila

vznemirilo, vendar pa, kolikor je moč, si prizadevajo ljudstvo vmiriti. Francosko vojaštvo še jim tedaj ni tako, da se pošlje v vojsko zoper mogočno Nemčijo. — Kreta, otok doli niže od Grecije, sliši se Turkom; toda prebivalci so Grki in njim bi bilo ljubše, ko bi bili pod Grecijo. To bi se bilo že zdavna tudi izgodilo, da bi Angležev ne bilo na svetu. Le-ti pa bi najraje sami dobili otok v roke. Dokler se jim to ne posreči, pa gre vsa njih skrb na to, da ostane vse pri starem.

Za poduk in kratek čas.

Zlati vrtec.

Pripovedka od sv. Ane v Slov. goricah.

Bil je nekdanj čevljar z imenom Matej, imel je sina Jožeta. Živela sta v veliki revščini. Neki dan reče oče sinu svojemu: „Ljubi sin, znaš, da veliko pomanjkanje trpiva, in jaz sem že star ter si ne morem več kruha služiti, hodi toraj križem sveta, morda doboš pri poštenih ljudeh dela, da se lože preživiva!“ Sin takoj uboga očeta in se poda na pot.

Necega dne, zjutraj je bilo, solnce je ravnokar izhajalo, ko pride mladenič do visoke planine. Tu sreča imenitnega gospoda, ki vpraša Jožeta, kam namerja? „Oh ljubi gospod“ ihti, „imam ubogega starega očeta in silno pomanjkanje trpiva, ne moreva si prislužiti toliko kruha, da bi izhajala!“

„V srce se mi smilita“, reče sedaj tujec, „a če me hočeš ubogati, godi se vama na tem svetu lahko dobro. Ako mi toraj izpolniš, kar ti naročim, imaš se gotove sreče nadjati.“

„O preljubi gospod, rad izpolnim, kar mi naročite, da le utešim starega očeta.“

„Pojdi“, pravi gospod „v to goro, pred katero stojiš; našel boš — zlati vrtec in v njem različno ovočje in druge reči iz — zlata. Na sredi vrtea visi pa zlata svetilnica, in ta ti je dovoljena vzeti, — družega nič. A le pazi, da se ne dotakneš prepovedanih reči, drugači ne najdeš sam pota nazaj. Pojdi toraj v to goro, ki se ti bo sedaj takoj odprla“. Gospod udari s palico po skali in v hipu se je odprla, a Jože zlahkoma in brez strahú va-njo stopi. Gospod pa zgine urnih korakov po veliki cesti naprej. Omeniti še moramo, da je bil ta gospod čarovnik.

Jože pa je stopal urno po poti, ki pelja do zlatega vrtea. Ni ravno dolgo hodil, ko mu zablíši zlati vrtec nasproti. Našel je v njem mnogo lepega ovočja: jabelk, orehov, hrušek, sliv itd. To ga je izvanredno razveselilo, da ni znal, česa bi se najpopred lotil, a konečno še vidi v nekem kotu zlati prstan ležati. Vse se mu je sicer dopadlo, vzal je pa samo zlati prstan, katerega si je na prst nataknil,

in nekaj sliv ter se ni spomnil gospodovih besed. Te se glasé: „Ne jemlji družega, kakor svetilnico v sredi vrtea, sicer ne najdeš sam pota nazaj!“ — Konečno, ko se hoče vrniti, spomni se tudi na svetilnico. Takoj hiti na sredino, jo vzame ter skrije pod telovnik, a tukaj ni dobro storila, rajši jo na vrstico zveže in čez rame obesi. Jože je sicer težko zapustil lepi in veseli kraj, a spomni se očeta svojega, ki morda gládú umirajo.

Ko premišljuje lepoto vrtea in stan svojega in očetovega položaja, se jame ozirati na vse strani, a nikjer ne ugleda izhoda.

Strah ga obide.

Popred veliko veselje uživati, a sedaj v hipu se v tej nesreči videti: da ne najde pota nazaj, groza ga spreletava po vseh udih; misli si: Sedaj bom pa moral tukaj gládú umreti, in moj — oče — — — Ni se nadjal tega položaja. Ozira se s strahom in trepetom, kamo bi se podal, da bi prišel nazaj v ljubo domovino svojo. Naposled, ko že misli, da je vse iskanje zastonj, ugleda v daljavi visoko smereko. K tej smerki torej kakor besen hiti in spleza na njo, misleč raz nje ugledati mili svoj domači kraj. A niti najmanjšega sledú mu ni bilo možno zapaziti o domovini svoji.

Ko je bil v tem strašnem premišljevanju, sliši od daljave bučeče gromenje in huda nevihta se bližuje. Jože pregleduje pogubonosne oblake na kvišku. V tem opazi na vrhuncu drevesa ptičje gnezdo, in slišal je mlade ptice žalostno čivkati, ker so se bali hude nevihte. Nevihta se vedno bližuje, in kmalu začnó padati debele kaplje na zemljo. Jože se tolaži, morda ne bo nič hudega, a toča je jela rožljati po drevju in grom treskati, da je bilo groza. Joža pa se vleže čez gnezdo in je s tem činom mlade ptiče obnaroval gotove smrti.

(Konec prih.)

Smešnica 3. „Šima“, vpraša šolarček tovariša, „Šima, kaj pa ti je, da si dnes tako na miru?“ — „O“, reče ta, „veš, Jaka, meni hodi zmerom po glavi, kaj bode, ako pride sopot šiba v šolo“. „No, kaj bo“, odvrne mu Šima, „za to ti pač ni treba si beliti glave, saj za šibo ni treba glave.“

Razne stvari.

(Deželni odbor.) Sedmero poslancev, voljenih v to, da pregledajo nasvet g. dr. Aussererja gledé določbe ministra barona Pražaka, je že rešilo svojo nalogo. Večina, 5 ultranemških poslancev, hoče zboru predložiti izjavo, da je minister grešil zoper ustavo, manjšina, princ Liechtenstein in M. Vošnjak, pa, da tega minister ni storil. Ni dvoma, da potegue dež. zbor z večino odseka ter izreče, da je minister

s svojo določbo storil krivico. No ministra to ne bode bolelo.

(Veselico) priredi Ormoška čitalnica v svojih prostorih dne 23. januarija 1887. Vspored: 1. Gledališčna igra: „Eno uro doktor“, burka v enem djanju. 2. Petje. 3. Prosta zabava. Vstopnina za osebo 20 kr.

(Šolsko društvo.) Podružnice sv. Cirila in Metoda „Šmarije-Slatina“ ima dne 23. t. m. ob 3. popoldne v Šmarji v gostilni Jagodičevi svoj prvi občni zbor. Uljudno so povabljeni vsi rodoljubi in udje Slatinski in Šmarijski. Začasni odbor.

(Volitev.) Učiteljsko društvo v Celju je v okr. šolski svet izvolilo g. A. Brezovnika, učitelja v Vojniku. „D. W.“ je vsled tega sila huda na gg. učitelje in revica ima prav, čemu pa je tudi gg. niso poprej prosili sveta!

(Občni zbor.) Bralno društvo v Ribnici priredi v nedeljo dne 23. januarija, ob pol treh popoldne svoj prvi občni zbor pri gosp. Lipetu Strajharju, po dom. Kuhelniku. Vzpored je ta-le: 1. Pozdrav predsednika osnoval. odbora. 2. Govor o koristi društvenih namenov. 3. Vpisovanje udov. 4. Volitev odbora. 5. Potrdilo ali odobrenje pravil in 6. domača veselica.

(Za cerkve.) Dobre sveče iz naravnega voska, ki goré lepo in dolgo, prodaja, kakor nam potrjuje vlč. g. dr. Josip Šuc, dekan in nadžupnik v Šmartnu, g. Gustav Günther, medicinar v Slov. Gradcu.

(Mitnica.) Ves Levec pri Celju ima most čez Savinjo ali zdrževanje tega mosta je drago. Srenja misli nekaj denarja za to dobiti iz mite ter je prosila pri deželnem zboru, da se ji dovoli pobirati mito od vozov, ki gredó čez most.

(Smrtna kosa.) V sredo, dne 19. januarija je umrl v Ljutomeru tamošnji c. kr. okr. glavar, K. pl. Trautvetter. V soboto, dne 15. januarija pa je umrl v Gradcu vpok. c. k. ravnatelj na gimnaziji v Mariboru, gospod J. Gutscher. Za-nj so imeli v sredo dijaki na c. kr. gimnaziji zadušnice.

(Nemškutarija.) Dež. zbor je odločil 2000 gld. za šolo, katero snuje šulverein na Slatini. No tega še nam manjka, da gredó groši iz davkov slov. ljudstva za šolo, ki nima posla, kakor da slov. otroke ponemčuje. Naši poslanci, g. J. Jerman njim na čelu, so se moški vzdignili zoper to očitno krivico ali niso je mogli ubraniti. Njim tedaj lepa hvala!

(Nova knjiga.) Kmetijsko berilo, knjiga za nadaljevalne tečaje ljudskih šol in gospodarjem v poduk. Tak je naslov novi knjigi, ki jo je po nalogu c. kr. ministerstva za kmetijstvo spisal g. E. Kramar, ravnatelj kmetijske šole v Gorici. Knjiga ima 83 podob in je vredna, da si jo kupijo zavedni kmetovalci. Cena ji je 50 kr.